

Arrest

nr. 149 837 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 mei 2011 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 20 mei 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 26 juli 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 augustus 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest nr. X van 12 november 2013 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingen-status en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Via een op 5 december 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 16 juli 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 30 maart 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

Naam, voornaam: [A.M.K.]

[...]

nationaliteit: Pakistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.08.2013, aan hem betekend op 09.08.2013, en op 19.11.2013 uitstel van 10 dagen toegekend. Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 16.12.2013.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Verzoeker diende op 16 december 2014 een tweede asielaanvraag in.

1.8. De adjunct-commissaris nam op 19 februari 2015 de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 146 248 van 26 mei 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 19 februari 2015

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Het inreisverbod vindt zijn grondslag in de Terugkeerrichtlijn, een richtlijn die gemeenschappelijke normen vastlegt voor de verwijdering en terugkeer van onderdanen van derde landen.

Het inreisverbod is één van de instrumenten die de richtlijn de lidstaten aanreikt om een zo efficiënt mogelijk terugkeerbeleid te voeren van derdelanders die zich in een irreguliere verblijfssituatie bevinden.

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“ 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)”

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)”

Ondanks deze wettelijke verplichting tot motivering over de duur van het inreisverbod, motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing niet waarom een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).”

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing. Verwerende partij is op de hoogte van de nieuwe asielaanvragen van verzoeker, én van hun inhoud daar zij de instantie is die het gehoor ter invulling van de vragenlijst van het CGVS afneemt.

Verzoeker heeft aangetoond over een vrees voor vervolging te beschikken bij terugkeer naar Pakistan, maar hij heeft er ook op gewezen dat zijn vader en zijn broers onlangs erkend werden als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk.

Verzoeker woonde samen met zijn broer, [M.], in Pakistan, en had een echt gezinsleven met hem. Verzoekers banden met zijn familie, allen deel van een vervolgte minderheid, zijn dan ook erg hecht.

Verwerende partij was op de hoogte van deze vrees voor vervolging en van dit gezins- en familieleven doch neemt hier geen enkele motivering op in de bestreden beslissing.

Nochtans maakt het inreisverbod het voor verzoeker onmogelijk om zijn familieleden in het Verenigd Koninkrijk te ontmoeten, en is het voor hen dan weer onmogelijk, gezien hun vluchtelingenstatus, om verzoeker in Pakistan te ontmoeten. Dit legt een enorme hypotheek op verzoekers familieleven.

De Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij nochtans om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, immers geduïd dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Hierbij wordt uiteengezet dat verzoeker geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 9 augustus 2013 werd ter kennis gebracht. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar omdat verzoeker nog geen stappen ondernam om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem ter kennis werd gebracht en dat hij, in de plaats van zijn vertrek voor te bereiden, een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende. Verzoekers bewering dat verweerder naliet toe te lichten waarom hij koos voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar en dat niet blijkt dat verweerder deze termijn bepaalde op grond van relevante individuele omstandigheden mist dan ook feitelijke grondslag. De Raad dient hierbij te benadrukken dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat het feit dat een vreemdeling nog geen gevolg gaf aan een hem eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil om een

overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren en deze onwil ook blijkt uit het feit dat alsnog een verblijfsmachtiging wordt aangevraagd tijdens een illegaal verblijf (cf. RvS 22 mei 2015, nr. 11.313 (c)). Verzoeker toont verder niet aan dat verweerder dienstige gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die hem er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om een inreisverbod op te leggen met een geldigheidsduur van maximaal drie jaar aan de vreemdeling die geen gevolg heeft gegeven aan een hem eerder ter kennis gebrachte verwijderingsmaatregel. In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat verzoeker geen vrijwillige uitvoering gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 augustus 2013. Verzoeker stelt evenwel dat verweerder in aanmerking had dienen te nemen dat hij nieuwe asielaanvragen indiende. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker pas op 16 december 2014 – en dus vijf maanden nadat de in casu bestreden beslissing was genomen – een tweede asielaanvraag indiende. Verweerder kon uiteraard bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod geen rekening houden met handelingen die verzoeker pas maanden later zou stellen en de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verzoekers beschouwingen omtrent zijn nieuwe asielaanvragen en de inhoud van deze aanvragen – waarbij moet worden geduimd dat niet blijkt dat meer dan één herhaalde asielaanvraag werd ingediend – is dan ook niet dienstig.

Verzoeker zet verder uiteen dat verweerder uit het oog verloor dat hij een hechte band heeft met zijn broer en andere familieleden die in het Verenigd Koninkrijk verblijven. In dit verband kan het volstaan aan te geven dat het inreisverbod dat verzoeker werd opgelegd hem slechts het verbod oplegt om gedurende drie jaar *“op het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”* te verblijven. Deze beslissing heeft derhalve niet tot gevolg dat verzoeker de mogelijkheid wordt ontzegd om bepaalde familieleden in het Verenigd Koninkrijk te bezoeken. Het Verenigd Koninkrijk maakt immers geen deel uit van de Schengenzone.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar zijn vrees voor vervolging moet worden gesteld dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing pas werd genomen nadat verzoekers eerste asielaanvraag was afgewezen en dus nadat was vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Er blijkt geenszins dat verweerder enig relevant gegeven onterecht niet zou hebben betrokken bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van het in casu bestreden inreisverbod of bij het bepalen van de geldigheidsduur van dit inreisverbod.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.5. De toelichting van verweerder laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.6. Daarnaast moet worden opgemerkt dat artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK